

hvad saa den højtærede Landbrugsminister siger om, at der derved paadrages Staten en Udgift paa 250 000 Kr. i de kommende Aar, berører jo aldeles ikke Spørgsmaal, for vi har kun at gøre med Statsregnskabet for Finansaaret 1919—20 og Spørgsmaalet om, hvorvidt Laanet var nødvendigt for at skaffe Ligevægt mellem Indtægt og Udgift. I det Aar blev der intet andet Statslaan optaget end Genforeningslaanet, som ikke blev rørt, undtagen, som jeg siger, med et Par Mill. Kr. til Genforeningsøjemed. Der blev dernæst optaget, hvis man vil kalde det saaledes, det Rask-Ørstedeske Laan, men hertil maa føjes, hvad jeg allerede før bemærkede, at dette er intet Statslaan i almindelig Forstand. Naar Staten beholder Obligationerne, naar den aldeles ikke udbyder Obligationerne, ikke paadrager sig en Gæld undtagen til sig selv, saa er vi udenfor det, som vi ellers kalder Statslaan. Og det er det, der var Tilfældet. Man vilde den Gang yde en Art Sikkerhed for, at der hvert Aar skaffedes en Bevilling, der var saa stor som disse 250 000 Kr., men vi kunde akkurat lige saa gerne have vedtaget en Lov om, at der skulde ydes 250 000 Kr. om Aaret til Fondet; det var blevet akkurat det samme. I begge Tilfælde er det saaledes, at Staten med et Pennestrog, om jeg saa maa sige, kan fjerne denne Udgift, i det Øjeblik Staten vil, men hvis den højtærede Minister tror, at vi kan fjerne f. Eks. et Laan paa 30 Millioner Dollars med et Pennestrog uden at betale Pengene, tager den højtærede Minister overordentlig fejl. Der er altsaa en Forskel, og det kan ikke nytte, at den højtærede Minister modsiger dette. Det er ganske klart, at da man diskuterede Spørgsmaalet, havde den højtærede Minister Uret; det var meget klogere af den højtærede Minister, om han erkendte sin Uret, end at forsøge at komme fra den ved en saadan Argumentation, som kun sætter det hele dybere ned, end det er værd at gøre. Den højtærede Minister er dristig, synes jeg, men ogsaa overmaade smidig. Ogsaa Loke var i sin Tid smidig, han søgte paa alle Maader at komme bort fra den, der vilde gribe ham, men det hjalp ikke, han blev til sidst grebet, for Thor, som i dette Tilfælde er Sandheden, var meget stærkere.

Til den højtærede Finansminister vil

jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger; jeg skal, da jeg har opholdt det høje Tings Tid saa længe og under Hensyn til den store Opmærksomhed, Tingets Medlemmer viser, gøre det saa kort som muligt. Om Taknemmelighed er det maaske ikke værd at diskutere. Der skal — jeg har ikke selv set det — være opstillet to Statuer for visse Dyder i det høje Folketing, for Sandhed og Retfærdighed; det er godt, de har dem in effigie. Men jeg tror ikke, der nogen Sinde vil blive oprejst en Statue for Taknemmeligheden her i Tinget eller noget andet Sted i Rigsdagen. Det er det udmærkede ved Taknemmeligheden, at det er saa sjælden en Dyd, at den eksisterer aldrig synlig, man møder den saa sjældent, at man ikke er sikker paa, at den overhovedet eksisterer. Imidlertid forstod jeg den højtærede Finansminister saaledes, at han mener, jeg burde have været ham taknemmelig i 1913, da han fratraadte, medens der derimod ikke kunde kræves Taknemmelighed af ham over den Tilstand, hvori jeg forlod Finanserne og overdog dem til ham i 1920. Jeg tror, som sagt, ikke, dette er værd at diskutere, og jeg skal heller ikke komme ind paa Tallene, som jeg ikke synes, der er Anledning til nu at drøfte paa ny. To Ting, som den højtærede Minister gjorde gældende, og som jeg synes har Interesse, fordi de er principielle, vil jeg dog gerne dvæle ved et Øjeblik.

Den højtærede Minister sagde — og det var Kærnen i hans Udtalelser —, at det er ligegyldigt, hvorledes en Finansminister overleverer til en anden det, man kalder Kassen — for Resten har en Finansminister jo aldrig set en saadan Kasse —, men det, som det kommer an paa, er, at han overgiver ham et sundt Skattesystem og saadanne sociale Tilstande gennem en sund social Lovgivning, at der kan fortsættes paa denne Grundvold. Jeg tror ikke, jeg refererer den højtærede Finansminister galt.

Hvad nu først det sunde Skattesystem angaar, som jeg altsaa ikke skal have overgivet til den højtærede Finansminister i 1920, maa jeg dog derom sige, at da forstaar jeg slet ikke Finansministeren, for det var dog det, han levede videre paa; i 1920—21, helt op i 1921—22 nøjedes den højtærede Minister dog med det Skatte-